

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. septembra 2017. godine
Br. ref.:RK 1122/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

slučaju br. KI32/17

Podnosilac

Afrim Radoniqi

Ocena ustavnosti
presude Pml. br. 276/2016 Vrhovnog suda,
od 5. decembra 2016. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

U sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Afrim Radoniqi iz Đakovice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Pml. br. 276/2016 Vrhovnog suda od 5. decembra 2016. godine, kojom je odbijen, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti protiv presude PAKR. br. 497/2016 Apelacionog suda i presude PKR. br. 105/2015 Osnovnog suda u Đakovici.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su navodno povređena prava podnosioca zahteva garantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 13. marta 2017. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 7. aprila 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Bekim Sejdiu.
7. Dana 14. aprila 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da popuni formular zahteva i priloži presude Osnovnog suda i Apelacionog suda. Istog datuma, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 3. maja 2017. godine, podnosilac je podneo popunjen formular zahteva i tražene presude.
9. Dana 5. septembra 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 14. septembra 2012. godine, podnosilac zahteva, koji je bio državni pravobranilac opštine Đakovica, je kupio nepokretnu imovinu od ZD-a. Ugovor je potvrdio Osnovni sud u Kraljevu istog dana. Zatim, Direkcija za katastar, imovinu i geodeziju Skupštine opštine Đakovica je obustavila i kasnije odbila registraciju nepokretne imovine.

11. Dana 11. aprila 2013. godine, podnosilac zahteva je, kao predstavnik ZD-a, uložio žalbu Ministarstvu životne sredine i prostornog planiranja – Kosovskoj agenciji za katastar, tražeći registraciju nepokretne imovine u javnom katastarskom registru.
12. Dana 10. juna 2015. godine i 27. oktobra 2015. godine, tužilac iz Đakovici je podigao optužnicu PP/I. br. 35/2015 i PP/I. br. 22/2015 protiv podnosioca zahteva za izvršenje krivičnih dela falsifikovanje službenih dokumenata, zloupotrebe službenog položaja ili ovlašćenja i sukoba interesa.
13. Dana 18. jula 2016. godine, Osnovni sud u Đakovici je (presuda PKR. br. 105/2015) proglasio podnosioca zahteva krivim i osudio ga novčanom kaznom, jer je, dok je bio zaposlen kao državni pravobranilac opštine Đakovica, uložio žalbu Kosovskoj agenciji za katastar i predstavio se kao privatni pravni zastupnik ZD-a.
14. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu, tvrdeći *“bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, povredu krivičnog zakona i odluke o kazni”*.
15. Dana 20. septembra 2016. godine, Apelacioni sud je (presuda PARK. br. 497/2016) delomično usvojio žalbu podnosioca zahteva, odnosno kaznio ga s nižom kaznom, s obzirom na to da je podnosilac *“istovremeno zastupao svog klijenta ZD delujući kao njegov zakonski zastupnik (...), obraćajući se i Ministarstvu životne sredine i prostornog planiranja u Prištini (...), izjavljujući tako žalbu u njegovo ime protiv odluke Direkcije za katastar, imovinu i geodeziju opštine Đakovica, a istovremeno drži položaj državnog pravobranioca”*.
16. Neodređenog datuma, podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti, tvrdeći *“povredu krivičnog zakona”* i *“bitnu povredu ZKPRK”*. Pored toga, podnosilac zahteva je tvrdi da je *“došlo do povrede materijalnog prava koje dovodi u sumnju zakonitost pobijanih presuda”*.
17. Dana 5. decembra 2016. godine, Vrhovni sud je (presuda Pml. br. 276/2016) odbacio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti, smatrajući da je podnosilac zahteva *“učestvovao u administrativnom postupku u Direkciji za katastar, imovinu i geodeziju u opštini Đakovica, iako je on u opštini Đakovica imao poziciju javnog pravobranioca. Dakle, ispunjeni su svi suštinski elementi krivičnog dela za koje je osuđeni proglašen krivim (...).”*

Relevantni zakon

Krivični zakon Republike Kosovo br. 04/L-082

Član 424 Sukob interesa

1. *Ovlašćeno lice koje učestvuje u nekoj zvaničnoj stvari u kojoj on, član porodice, ili bilo koje povezano pravno lice, imaju finansijski interes, kazniće se novčano ili kaznom zatvora u trajanju do tri (3) godine.*
[...]

4. *U svrhe ovog člana, „zvanična stvar“ znači sudski ili drugi zvanični postupak; molba, zahtev za odlučivanje ili drugo javno razmatranje; ugovor ili tužba; javna aukcija ili druga nabavka; ili, stvar koja na drugi način utiče na finansijske ili lične interese ovlašćenog lica ili drugog lica.*

Navodi podnosioca

18. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu osporenom odlukom povređena prava na jednakost pred zakonom, na pravično i nepristrasno suđenje i na zaštitu imovine.
19. Podnosilac zahteva tvrdi da su “*odredbe Ustava i materijalnog prava (...) prekršene*”, jer je osporena odluka “*u potpunosti protivrečna i konfuzna, isto ne argumentuje gde stoji konzumiranje krivičnog dela – povreda krivičnog zakona*”.
20. Podnosilac zahteva takođe tvrdi da mu se “*uskraćuje ustavno pravo na vlasništvo nepokretnosti, uskraćuje mu se pravo da preduzme radnje kako bi stupio u pravnom prometu za kupovinu i prodaju nepokretnosti*”.
21. Podnosilac zahteva takođe tvrdi da su “*odredbe Ustava Republike Kosova povređene, odnosno član 24, tačka 1, tačka 2 (Jednakost pred zakonom), Univerzalna deklaracija o ljudskim pravima, Evropska konvencija o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda sa njenim Protokolima (direktno primenjiva u Republici Kosovo, primenjiva preko člana 22. Ustava)*”.
22. Podnosilac zahteva u nastavku tvrdi da su njegova prava “*povređena uprkos činjenici da su takva prava garantovana Ustavom Republike Kosovo i međunarodnim instrumentima o ljudskim pravima (...). Ova prava su sloboda, IMOVINA, sigurnost i otpor ugnjetavanju*”.
23. Podnosilac zahteva traži od Suda “*da nakon izvođenja i potvrđivanja navoda od strane žalioca donese meritornu odluku o navodima navedenim u žalbi od strane žalioca Afrim-a Radoniqi*”, ovde podnosilac zahteva.

Prihvatljivost zahteva

24. Sud se poziva na član 46. [Prihvatljivost] Zakona, koji propisuje:

Ustavni sud prima i procesuirá podneske podnešene na osnovu člana 113, stava 7 Ustava Republike Kosovo, ukoliko utvrdi da su ispunjeni zakonski uslovi.

25. Dakle, Sud ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Ustavom, dalje utvrđene u Zakonu i predviđene u Poslovniku.

26. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuje:
1. *Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.*
[...]
  7. *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.*
27. Sud se poziva i na član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuje:
- Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta. [...].*
28. U tom smislu, Sud primećuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, osporava akt Vrhovnog suda kao javni organ, iscrpeo je pravna sredstva koja su mu bila dostupna i podneo je zahtev u propisanom zakonskom roku od 4 (četiri) meseca.
29. Međutim, Sud se u nastavku poziva na član 48. Zakona, koji propisuje:
- Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.*
30. Pored toga, Sud se poziva na pravilo 36 (1) (d) i 36 (2) (b) (d) Poslovnika, koje propisuje:
- (1) *Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:*
    - d) *ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan*
  - (2) *Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:*
    - [...]
    - (b) *da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava.*
    - (d) *da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.”*
31. U tom smislu, Sud podseća da je podnosilac zahteva tražio zaštitu zakonitosti, tvrdeći “bitnu povredu ZKPRK“ i “povredu krivičnog zakona“. Međutim, ove tvrdnje se odnose na domen zakonitosti i kao takve ne spadaju u nadležnost Ustavnog suda.

32. U stvari, podnosilac zahteva traži od Suda da “*donese meritornu odluku o navodima navedenim u žalbi od strane žalioca Afrim-a Radoniqi*”. U suštini, podnosilac zahteva ponavlja iste tvrdnje pred ovim Sudom.
33. Sud primećuje da je Vrhovni sud smatrao da “*bitne povrede odredaba krivičnog postupka (...) nisu precizirane*” i “*nije objašnjeno o kojoj se povredi (...) radi. Štaviše, nije dato objašnjenje o tome gde se konkretno nalaze nedostaci presuda, kada se radi o obrazloženju odlučujućih činjenica, već se samo navodi da oni nedostaju. Dakle, ovaj sud [Vrhovni sud] zaključuje da su takvi navodi neosnovani*”.
34. Podnosilac zahteva je isto tako tvrdio “*povredu krivičnog zakona*”, uglavnom smatrajući da krivično delo sukob interesa nije primenjivo u njegovom slučaju i da su razlozi dati u presudi Vrhovnog suda kontradiktorni i konfuzni; njima se ne objašnjava “*gde stoji konzumiranje krivičnog dela*”.
35. U tom smislu, Sud primećuje da je Vrhovni sud smatrao da su nižestepeni sudovi “*pravilno našli da se u konkretnom slučaju ne radi o donošenju odluke od strane osuđenog ili Kancelarije javnog pravobranioca, već samo o ostalim radnjama osuđenog*”, jer “*zakon ne zahteva da on lično bude osoba koja donosi odluke, već je dovoljno da on lično učestvuje u bilo kojem službenom pitanju u kojem ima finansijski interes*”.
36. Pored toga, Vrhovni sud je objasnio da se “*„zvanična stvar“ shodno odredbi stava 4 člana 424 ZKP podrazumeva „sudski ili drugi zvanični postupak; molba, zahtev za odlučivanje ili drugo javno razmatranje; ugovor ili tužba; javna aukcija ili druga nabavka; ili, stvar koja na drugi način utiče na finansijske ili lične interese ovlašćenog lica ili drugog lica*”.
37. Vrhovni sud je zaključio da su “*ispunjeni svi suštinski elementi krivičnog dela za koje je osuđeni proglašen krivim*”.
38. U vezi s tim, Sud smatra da presuda Vrhovnog suda temeljno opravdava tvrdnje koje je naveo podnosilac zahteva. Vrhovni sud detaljno objašnjava zašto je zahtev za zaštitu zakonitosti odbijen kao neosnovan, smatrajući da činjenice u slučaju nisu sporne, ocenjujući tvrdnje o bitnim povredama krivičnih proceduralnih odredbi i povredi krivičnog zakona, odnosno pozivajući se na pravno tumačenje važećih i relevantnih odredaba Krivičnog zakonika i ocenjujući odluke nižestepenih sudova na osnovu tvrdnji pokrenutim od strane podnosioca zahteva.
39. Pored toga, podnosilac zahteva nije dokazao i potkrepio da su postupci i osporena presuda bili nepravični ili proizvoljni. (Vidi: slučaj ESLjP, *Shub protiv Litvanije*, predstavka br. 17064/06, odluka od 30. juna 2009. godine).
40. Na samom početku, Sud podseća na član 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava], koji propisuje da se “*Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*”. Dakle, Ustavni sud je, kao “*konačna vlast u Republici Kosovo za tumačenje Ustava*” (član 112. Ustava), obavezan da uzme u obzir sudsku

praksu ESLJP prilikom ocene navodnih povreda ljudskih prava i osnovnih sloboda garantovanih Ustavom.

41. S tim u vezi, Sud ponavlja da nije njegov zadatak po Ustavu da postupa kao sud četvrtog stepena u pogledu na odluke koje su doneli redovni sudovi. Uloga redovnih sudova je da tumače i primjenjuju odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava. (Vidi: slučaj ESLJP: *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, vidi i slučaj Ustavnog suda: br. KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembar 2011. godine).
42. Sama činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom postupka u njegovom slučaju, ne daje mu pravo samo po sebi da podnese argumentovanu tvrdnju o povredi Ustava. (Vidi: slučaj ESLJP *Mezotur Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, predstavka br. 5503/02, presuda od 26. jula 2005. godine).
43. Ustavni sud može samo da razmatra da li su dokazi predstavljeni na pravilan način i da li su postupci uopšteno, gledano u celini, bili sprovedeni tako da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje. (Vidi: slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima, usvojen 10. jula 1991. godine).
44. Podnosilac zahteva u nastavku tvrdi da mu se “uskraćuje ustavno pravo na vlasništvo nepokretnosti”. U tom smislu, izgleda da podnosilac zahteva pokušava da iznese tvrdnju o povredi člana 46. Ustava.
45. Član 46. [Zaštita imovine] Ustava propisuje:
  1. *Garantuje se pravo na imovinu.*
  2. *Korišćenje imovine je regulisano zakonom, u skladu sa javnim interesom.*
  3. *Niko se ne može arbitrarno lišiti lične imovine. [...]*
46. Međutim, podnosilac zahteva nije uspeo da izgradi argument na ustavnoj osnovi. U stvari, Sud podseća da se pravo na imovinu primenjuje samo na postojeću imovinu osobe i ne garantuje pravo na sticanje imovine. (Vidi: *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP *Marckx protiv Belgije*, predstavka br. 6633/74, presuda od 13. juna 1879. godine, stav 50).
47. Sud smatra da okolnosti slučaja nisu dale podnosiocu zahteva naslov materijalnog interesa koji je zaštićen članom 46. Ustava u vezi sa članom 1 Protokola 1 EKLJP.
48. Na kraju, Sud u nastavku podseća da podnosilac zahteva navodi da “mu se uskraćuje pravo da preduzme radnje kako bi stupio u pravnom prometu za kupovinu i prodaju nepokretnosti”. On smatra da ovo uskraćivanje predstavlja povredu prava na “jednakost građana da se slobodno bave pravim

transakcijama“. Dakle, on isto tako tvrdi da su mu redovni sudovi povredili pravo na jednakost pred zakonom koje je garantovano članom 24. Ustava.

49. S tim u vezi, Sud podseća da je tretman diskriminatoran ako se pojedinac drugačije tretira u odnosu na druge u sličnim pozicijama ili situacijama, i ako ta razlika u tretmanu nema objektivno i razumno opravdanje.
50. Sud ponavlja da različiti tretman mora da ima legitimni cilj da bi bio opravdan i mora postojati razumni odnos proporcionalnosti između korišćenih sredstava i cilja koji se želi ostvariti. (Vidi: slučaj ESLJP *Marekx protiv Belgije*, predstavka br. 6833/74, presuda od 13. juna 1979. godine, stav 33.)
51. Sud smatra da podnosilac zahteva nije podneo nikakav *prima facie* dokaz niti je potkrepio tvrdnju, čime bi ukazao da je izvršena diskriminacija u odnosu na njega u postupku pred Vrhovnim sudom.
52. Kao rezime, Sud zaključuje da činjenice koje je izneo podnosilac zahteva ne opravdavaju njegovu tvrdnju o povredi svojih prava na jednakost pred zakonom, na pravično i nepristrasno suđenje i na zaštitu imovine. U stvari, podnosilac zahteva nije dokazao niti potkrepio svoju tvrdnju da su sprovedeni postupci pred Vrhovnim sudom bili nepravični ili proizvoljni.
53. Dakle, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i 36 (2) (b) (d) Poslovnika, Sud utvrđuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i na osnovu člana 46. Zakona, zahtev je neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

U skladu sa članom 113 (7) Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i 36 (2) (b) i (d) Poslovnika, na sednici održanoj 5. septembra 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI OVU odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

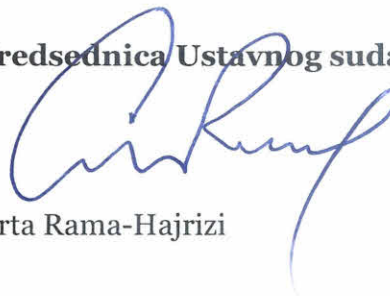
Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi